

Zuzanka se na to velmi těšila. Od rána říkali, že bude pršet. Musela zůstat doma chvíli sama a vtom Déšť opravdu přišel! Až k ní. Zaťukal jemně na okno, a tak ho pustila dál.

„Vítej, Deštíku, ty jsi ale krásně modrý a kapku mokrý, nepůjdeme pro jistotu do koupelny?“
 „To není nutné,“ zašuměl Déšť, „jen mi nesssmíššš nalít čaj, to bych se rozpršššel.“
 „A co ti teda můžu dát dobrého?“
 „Viššš, Zuzanko, rád bych... Nemáššš, prossím, zmrzlinu, prossím?“
 „Máš rád citronovou?“
 „Tu jsssem ješšště nikdy neochutnal.“
 „Tak jo. Máme dost pro oba.“

A Zuzanka odběhla do kuchyně.

Chvíli přemýšlela. Dívala se na malinké ostrovy utopené v modrých oceánech a bleděmodrých mořích a pak řekla: „Nevadí, že nemáme moře, zase máme potůček!“

A babička nemohla nesouhlasit, radovala se se Stáskou: mají potůček, a větší než moře na glóbusu!

Ale teď mě napadá, co když vy nemáte potok tak blízko jako Stáska s babičkou? Možná máte rybníček, nebo dokonce rybník. Anebo rovnou řeku? Třeba k ní musíte jet tramvají. Možná na vás čeká tůňka v lese, ale vy k tomu lesu jezdíte autobusem. Nebo raději vlakem! Ale je také možné, že svoje místo, svůj potůček, teprve hledáte...

„Ten žebřík mi podrž a tu oháňku mi půjč, Danieli! Ty máš jméno po někom, kdo se ničeho nebál. Znáš ten příběh o Danielovi a lvech? Daniela zavřeli za trest do jámy s hladovými lvy. Byla to od nich velká nespravedlnost, nic zlého neprovedl. Mysleli, že ho lvi sežerou. Ale lvi ho nesežrali. Vlášku mu nezkřivili, lehli si mu k nohám. Protože Daniel věděl, že spravedlivému člověku dá Bůh sílu a že mu pomůže i v hodině nejtěžší.“

Na Norberta při tom výkladu sněží a sněží. Ale snaží se s tou oháňkou... velmi se snaží... ještě se snaží... a ještě trošku!

Děkuju, Norberte.
Zasloužil si to, víš.

HoToVo!

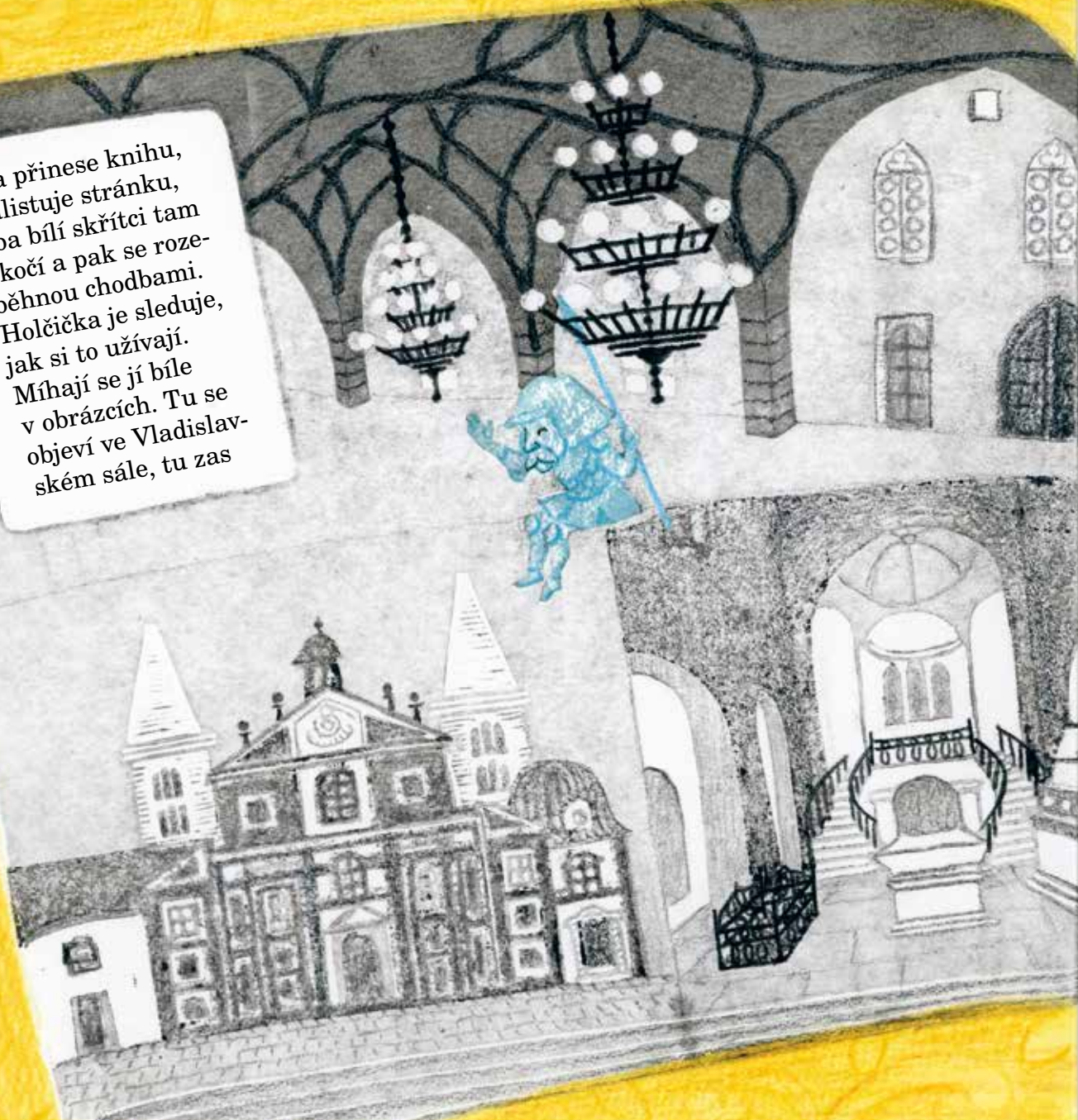
Ty taky, Danieli, vídal jsem
tě tu skoro každý den. A tomuhle
tvému nápadu se říká dobrý
skutek. Ale teď hajdy domů a ať
máte pěkného Ježíška!

Rozhodla jsem se vám vyprávět o Jonášovi a velrybě.
Ten příběh je starý a je také moudrý. Posuďte sami.

Ida přinese knihu,
nalistuje stránku,
oba bílí skřítci tam
skočí a pak se roze-
běhnou chodbami.
Holčička je sleduje,
jak si to užívají.
Míhají se jí bíle
v obrázcích. Tu se
objeví ve Vladislav-
ském sále, tu zas

Máma Zuza se ani neptá, kde to dcera vzala.
Dětem občas něco uvízne...

Z kuchyně, kde chystá večeri, se tak jen ozve: „Gaudeamus,
to je latinsky a znamená to – radujme se!“
A aby bylo radosti a světla ještě víc, zapálí svíčku na stole.

